

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.IV.20.220/2025/8.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke

Dr. Pataki Árpád előadó bíró

Dr. Dzsula Marianna bíró

Szolnokiné dr. Csernay Krisztina bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperesek:

felperes1 (cím) I. rendű

felperes2 (cím1) II. rendű

Az I.-II. rendű felperesek képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (cím2; ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd)

Az alperes:

alperes (cím3)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (cím4; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Az alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.069/2024/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pécsi Törvényszék 25.P.20.272/2024/12.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A Kúria kötelezi az alperes kiadóját, a név Zrt.-t (cím5), hogy 15 napon belül fizessen meg az I.-II. rendű felpereseknek együttesen 162.560 (százhatvankétezer-ötszázhatvan) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A Kúria kötelezi az alperes kiadóját, a név Zrt.-t (cím5), hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 140.000 (száznegyvenezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű felperes név1nek, a név2 elnökének az édesapja, a II. rendű felperes név1 nagybátyja, az I. rendű felperes testvére.

[2] A II. rendű felperes és házastársa által 2009. évben alapított gazdasági társaságban név3, a II. rendű felperes leányának akkori házastársa 2014. évben szerzett 70% mértékű részesedést. A cég neve név4 Kft. (a továbbiakban: gazdasági társaság) lett, jogi képviselőtét ügyvédként az I. rendű felperes látta el.

[3] A gazdasági társaság székhelye a cím1 szám alatti, a II. rendű felperes, valamint házastársa tulajdonában álló ingatlanban volt. A II. rendű felperes 2022. szeptember 26. napján az ingatlanban fennálló $\frac{3}{4}$ tulajdoni illetőségét az I. rendű felperesnek ajándékozta.

[4] Az ingatlantulajdonosok 2014. április 19. napján bérleti szerződést kötöttek a gazdasági társasággal. A szerződés 2. pontjában rögzítették, hogy a tulajdonos bérbeadók 10 évre bérbe adják az ingatlant azzal, hogy a gazdasági társaság bérleti díjat nem fizet, mert kötelezi magát saját költségén a szerződés 4. pontja szerinti beruházások elvégzésére. A szerződés 10. pontja szerint a bérbeadók hozzájárultak ahhoz, hogy a bérlő a bérleti jogviszony fennállása alatt saját költségén további átalakítási, felújítási munkálatokat végezzen.

[5] A bérlet tárgyát képező ingatlan tekintetében 2015. évben az építésügyi hatóság a gazdasági társaság építtető kérelmére engedélyt adott a pálinkaház bővítésére, kereskedelmi főzde kialakítására, mely építkezés 2016. évre megvalósult. A II. rendű felperes leányának, valamint név3nak a házassága 2018. év körül megromlott, majd azt a bíróság felbontotta. A bérleti szerződéssel összefüggésben a bérlő és a tulajdonosok között vita alakult ki, 2022. évben a gazdasági társaság a székhelyét a korábban bérelt ingatlanból máshová helyezte.

[6] név3 a hírportál oldalon és a műsorcím című műsorában interjút adott, melynek során a felperesekre vonatkozó, általuk sérelmesnek tartott kijelentéseket tett.

[7] Az alperes által szerkesztett hírportál1 internetes hírportálon 2024. május 28. napján a fenti műsorokban elhangzott interjúra utalással „cikk címe” című cikk jelent meg, amely arról számolt be, hogy név1 édesapja, felperes1 és nagybátyja, felperes2 megkárosította név3t, a családját tönkretették, őt megfenyegették, valamint név3 által a név4 Kft.-be befektetett 80 millió forintot saját kezükre játszották, és a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat a saját nevükre írták.

[8] Az alperes a felperesek helyreigazítási kérelmének nem tett eleget.

A felperesek keresete és az alperes ellenkérelme

[9] A felperesek keresetükben azt kérték, hogy a bíróság kötelezze felperesenként külön-külön helyreigazítás közlésére az alperest olyan tartalommal, hogy a hírportál1 oldalon, a perbeli cikk megjelenésének helyén, a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon, azonos szedéssel és betűmérettel, amelyből kitűnik, hogy valótlanul állították és híresztelték azt, hogy I-II. rendű felperesek megkárosították név3t és tönkretették a családját, illetve megfenyegették őt. Kérték annak közlését is helyreigazítás keretében, hogy valótlanul híresztelték és állították azt, hogy a felperesek a név4 Kft.-be név3 által befektetett 80 millió forintot a saját kezükre játszották, valamint, hogy a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat a saját nevükre írták.

[10] A felperesek külön való tényként kérték annak közlését, hogy nem károsították meg a nevezett személyt, családját nem tették tönkre, őt nem fenyegették meg, a név3 által a nevezett társaság a befektetett 80 millió forint összeget nem játszották a kezükre, a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat nem írták saját nevükre, már csak azért sem, mert a vállalkozás tulajdonában nem is voltak ingatlanok.

[11] A felperesek kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperes kiadóját perköltség megfizetésére, a kiemelt ügyvédi munkadíj nagyságát 160 eurós óradíj alkalmazásával kérték megállapítani.

[12] Az alperes az ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte azzal, hogy a Pp. 496. § (6) bekezdése alapján a sajtó-helyreigazításra irányuló keresete6 más keresettel nem lehet összekapcsolni vagy egyesíteni, ezért az ezzel ellentétes tartalmú keresetlevelet már eleve vissza kellett volna utasítani, ennek hiányában a per megszüntetésének van helye. Az ügy érdemében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a perbeli cikkben tényállításokat közölt, de állította, hogy azok megfelelnek a valóságnak és a valóság bizonyítására bizonyítási indítványokat terjesztett elő.

Az első- és másodfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül az általa szerkesztett hírportál1 internetes hírportálon a 2024. május 28-án ugyanott megjelent a „cikk címe” című cikk címe alatt, a szöveg előtt elhelyezve, az eredetivel azonos betűszedéssel,

mindaddig, amíg az eredeti cikk is elérhető, de legalább 30 napon keresztül jelenítse meg az alábbi című helyreigazító közleményt:

„Helyreigazítás:

[14] A hírportál online hírportálunkon 2024. május 28-án a „cikk címe” címmel megjelent cikkünkben valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy név1 édesapja, felperes1 megkárosította név3t és tönkretette a családját, illetve megfenyegette őt. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy név1 édesapja a név4 Kft.-be név3 által befektetett 80 millió forintot saját kezére játszotta és a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat saját nevére íratta.

[15] A valóság ezzel szemben az, hogy név1 édesapja nem károsította meg név3t, illetve a családját nem tette tönkre és nem fenyegette meg őt, a név3 által nevezett társaságba befektetett 80 millió forint összeget nem játszotta saját kezére, a vállalkozás tulajdonában álló ingatlanokat nem íratta saját nevére, ugyanis a vállalkozás tulajdonában nem is voltak ingatlanok”.

[16] Ezt követően az elsőfokú bíróság ugyanilyen tartalmú helyreigazítást rendelt el különállóan felperes2 II. rendű felperes esetében is, az ő személyére vonatkoztatva.

[17] Az elsőfokú bíróság az alperes kiadóját, a név Zrt.-t (cím5) kötelezte, hogy fizessen meg a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 3680 (háromezer-hatszáznyolcvan) euro és 31 465 (harmincegyezer-négyszázhatvanöt) forint perköltséget.

[18] Az alperes kiadója által fizetendő kereseti illeték nagyságát 36 000 forintban határozta meg.

[19] Ítéletének indokolásában felhívta az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4.§ (1) bekezdését, 12.§ (1) bekezdését, a Kúria Polgári Kollégiumának 12. számú állásfoglalása II. pontját, mely utóbbi szerint a kifogásolt közléseket, kifejezéseket, tényállításokat, a társadalmi érintkezésben elfogadott jelentésük szerint kell figyelembe venni és valóságos tartalmuknak megfelelően kell értékelni.

[20] Rögzítette, hogy a felperesek az alperesi bizonyítási érdek ellenére maguk terjesztettek elő bizonyítékokat a sérelmezett tényállítások cáfolatára; a nagyobb részben név3 érdekeltségébe tartozó kft-vel fennálló jogvita alapját képező bérleti jogviszonyra hivatkoztak, és igazolták, hogy a vita tárgyát képező ingatlan soha nem volt a gazdasági társaság tulajdonában. Az alperes ugyancsak a bérleti szerződésre utalva, annak a 10. pontjára hivatkozva állította, a bérbeadók hozzájárultak ahhoz, hogy a bérlő a bérleti jogviszony fennállása alatt saját költségén további átalakítási, felújítási munkálatokat végezzen. Ennek kapcsán azzal érvelt az alperes, hogy a bérbeadók hozzájárulásával megvalósult építkezés 80 millió forintba került, mellyel a felperesek név3 felé nem számoltak el, ezzel megkárosították őt.

[21] Az elsőfokú bíróság a fentiekkel összefüggésben egyetértett a felperesekkel abban, hogy az említett építkezés alapján érvényesíthető bármely igény kizárólag a gazdasági társaságot illethetné, az alperes a valóság bizonyítása körében nem támasztotta alá, hogy a követelés miként vezethető vissza név3 személyére; egyebekben pedig a vitás követelésről való állásfoglalás a sajtó-helyreigazítási per kereteit meghaladja.

[22] Az elsőfokú bíróság az alperes tanúmeghallgatásra vonatkozó bizonyítási indítványát – mellyel azon közlések valóságát kívánta bizonyítani, hogy a felperesek név3t megkárosították, megfenyegették és a családját tönkretették – mellőzte. E körben is osztotta

azt a felperesi álláspontot, mely szerint a Pp. 170.§ (2) bekezdése alapján nem elég csupán a tanút, mint bizonyítási eszközt megjelölni, azt is konkrétan meg kell határozni, milyen tényt tud a tanúvallomás bizonyítani. Ehhez azonban szükséges a tények állítása, jelen esetben a konkrét magatartások megjelölése, amit az alperes elmulasztott. Az alperes nem adta elő, miként történt név3 megkárosítása, a család tönkretétele és a fenyegetés kapcsán sem adott elő tényeket.

[23] Az elsőfokú bíróság hivatkozott arra is, hogy az interjút adó név3 és jelenlegi élettársa tanúvallomása – büntetőeljárás vagy más hatósági eljárás megindítása és az abban hozott döntés hiányában – nem minősülhet elegendő bizonyítéknak a valóság bizonyítására, különös figyelemmel az ő szubjektív érzéseikre, a felperesekkel szembeni neheztelésükre. Ezen okok folytán a bizonyítási indítvány teljesítését mellőzte.

[24] Az elsőfokú bíróság a fentiekre tekintettel megállapította, hogy az alperes a híresztelt tényállítások valóságát nem tudta bizonyítani, ekként a Pp. 497.§ (4) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a helyreigazító közlemény közzétételére. A helyreigazítás szövegét a Legfelsőbb Bíróság PK 15. számú állásfoglalása I. pontjára utalással a kereseti kérelemmel azonos tartalommal szövegezte meg.

[25] Az alperes perben nem álló kiadóját, a név Zrt.-t (cím5) kötelezte a felperesek Pp. 81.§-a szerint felszámított perköltségének megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 499.§ (1) bekezdése alapján. A perköltség összegét a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján számított ügyvédi munkadíj összegében, a megbízási szerződésben kikötött pénznyomban állapította meg, mérséklésére a Kúria Pfv. II. 20.887/2023/6. számú ítélete alapján nem látott lehetőséget.

[26] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a helyreigazító közlemény szövegéből mellőzte a való tények megállapítását és az alperes kiadója által a felpereseknek mint együttes jogosultaknak fizetendő elsőfokú perköltség összegét 846 115 forintra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[27] Kötelezte az alperes kiadóját, hogy fizessen meg a felpereseknek mint együttes jogosultaknak 223 400 forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget. A fellebbezési eljárási illeték viseléséről úgy rendelkezett, hogy abból 77 200 forintot az alperes kiadója, 37 200 forintot pedig a felperesek kötelesek megfizetni.

[28] Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy nem áll fenn az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének egyetlen indoka sem. A tanúbizonyítás mellőzése kapcsán megállapította, hogy név3 közokiratba foglaltan úgy nyilatkozott, hogy az interjúban elhangzottak, az ott elmondott dolgok, amelyek a perbeli írásban is megjelentek, nem fedik a valóságot, valótlan tények. Maga az interjúalany cáfolta tehát az általa előadottak valóságát, márpedig az alperes őt jelölte meg olyan személyként, aki bizonyítani tudja a sérelmezett kijelentések valóságtartalmát.

[29] A másodfokú bíróság szerint ezt eleve szükségtelenné tette az ő tanúként történő meghallgatását. A másodfokú bíróság szerint ez akkor sem lenne lehetséges, ha elfogadná azt az előadást, hogy a büntetőeljárásban név3 csak azért nyilatkozott a fenti módon, hogy a büntetőeljárás hátrányos következményeit elkerülje. Ez ugyanis azt jelentené, hogy a tanú az adott eljárásban az aktuális érdekeinek megfelelő tartalmú nyilatkozatot tesz, amelyből viszont az következik, hogy vallomása a jelen perben sem lehet alkalmas a kifogásolt kitételek valóságtartalmának bizonyítására.

[30] név5 tanúként történő meghallgatásával kapcsolatban a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperesek és a gazdasági társaság közötti, alapvetően polgári perre tartozó elszámolási vita eldöntésében a gazdasági társaság ügyvezetőjeként név5 érdekeltnek minősül, így

tanúvallomása nem lehet alkalmas az újságcikkben foglalt kijelentések valóságtartalmának bizonyítására. A másodfokú bíróság szerint annak, hogy az írás alapjául szolgáló interjú elkészítésére milyen körülmények között, kinek a kezdeményezésére került sor, a jogvita elbírálása szempontjából nem volt jelentősége, így a riporter, név6 tanúként történő meghallgatását is szükségtelennek minősítette.

[31] A másodfokú bíróság nem tartotta jogszabálysértőnek azt, hogy az elsőfokú bíróság az állítások valótlanságát a felperesekre külön-külön vonatkoztatva rögzítette. Nem haladja meg a helyreigazítás kereteit az a megfogalmazás sem, amelyben az állítások az egyes felperesekre lebontva is megjelennek.

[32] A másodfokú bíróság ugyanakkor alaposnak találta az alperes fellebbezését abban a vonatkozásban, hogy a való tények külön közlése mellőzésre kerüljön. Kifejtette: a való tények külön rögzítése nem szükségszerű tartalma a helyreigazításnak, csak akkor van rá szükség, ha a helyreigazítás értelmezéséhez az feltétlenül szükséges, ugyanakkor, ha az nem merül fel, szükségtelen a közlések ismétlése.

[33] A másodfokú bíróság szerint ugyancsak megalapozottan sérelmezte az alperes a perköltség összegének euróban történő megállapítását is. Ebben a körben a másodfokú bíróság hivatkozott a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdésére, ugyanakkor rögzítette, hogy az Alaptörvény K) cikke szerint Magyarország hivatalos pénzneme a forint, így a bíróságnak mint magyar állami szervnek erre a határozatában tekintettel kell lennie. A másodfokú bíróság ezért forintban marasztalta az alperes kiadóját mint az alperesért szerkesztői felelősséget viselő jogi személyt másodfokú perköltségben.

[34] A másodfokú bíróság részben értett egyet az alperessel abban, hogy a felperesek által érvényesített perköltség (ügyvédi munkadíj) eltúlzott mértékű. A másodfokú bíróság szerint a felperesek és jogi képviselőjük között megbízási szerződésben meghatározott, egy munkaórára eső díjazás mértéke ugyan kétséget kizáróan magas összegű, de kirívóan eltúlzottnak nem tekinthető, így az elsőfokú bíróság által hivatkozott kúriai döntésre is figyelemmel, nem talált indokot arra, hogy az óradíjat mérsékelje (Kúria Pfv.II.20.887/2023/6.).

[35] A másodfokú bíróság ugyanakkor eltúlzottnak találta a felszámított munkaórák számát. Ebben kiemelt szerepet tulajdonított annak, hogy a jelen per nem volt egyedi, mert valamennyi vármegyei hírportálon azonos tartalommal megjelent cikkek vonatkozásában számos további pert indítottak a felperesek, így lényegében a jogérvényesítésnek ugyanazt a módját alkalmazták nagy számú esetben, ami nyilvánvalóan befolyásolta az egy ügyre fordítandó munkamennyiséget. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a keresetlevél elkészítése által igényelt munkaidőt az elsőfokú bíróság által elfogadott 14 munkaórától 5 munkaórára, a tárgyalásra való felkészülésre felszámított 2 munkaórát 1 munkaórára mérsékelte, illetve figyelembe vette azt, hogy a tárgyalási részvételre felszámított idő kétségtelenül a jelen perhez kapcsolódik. Az úton töltött időre felszámított díjat a másodfokú bíróság 50%-kal mérsékelte, ilyen módon az elsőfokú eljárásban felmerült munkaórákat összesen 10 órában állapította meg. Az ilyen módon megállapított 1600 euro ügyvédi munkadíjat az MNB középárfolyamával számolva váltotta át forintra, 814 650 forintra, majd ehhez adta hozzá a felszámított 31 465 forint készkiadást és állapította meg, hogy a felperesek elsőfokú eljárás alapján megtérítendő perköltsége ténylegesen 846 115 forint.

[36] Mindezen indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a helyreigazító közlemény szövegéből mellőzte a való tények megállapítását, és az alperes kiadója által a felpereseknek mint együttes jogosultaknak fizetendő elsőfokú perköltség összegét 846 115 forintra szállította le.

[37] A másodfokú bíróság ítéletének [58], [59] és [60] bekezdéseiben részletesen levezette azt, hogy az alperes fellebbezésének részleges sikerére figyelemmel a felek milyen mértékű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelesek.

[38] A másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíj tekintetében megállapította, hogy a felperesek által felszámított 7 munkaóra indokolatlan, helyette 4 munkaóra tette a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének és előterjesztésének munkaigényességét, erre figyelemmel nettó 640 eurónak megfelelő összegben látta elszámolhatónak a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi költséget, azzal, hogy az észrevétel előterjesztésekor irányadó árfolyamra figyelemmel annak forint összege áfával növelten 334 800 forint. Ezzel kapcsolatban figyelembe vette a másodfokú eljárásban a pernyertesség/pervesztesség arányát és összességében 223 400 forint másodfokú perköltség viselésére kötelezte az alperes kiadóját, a név Zrt.-t.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[39] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte annak az elsőfokú ítéletre is kiterjedő teljes körű hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Másodlagosan pedig ennek sikertelensége esetén kérte, hogy a perköltséget az első- és másodfokú eljárásra nézve a Kúria 60 000-60 000 forint + áfa összegben állapítsa meg.

[40] Megsértett jogszabályként hivatkozott a Pp. 268. § (1) bekezdésére, a 275. §-ra, a 276. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a Pp. 498. § (1) bekezdésére.

[41] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében előadta, hogy az eljáró bíróságok helytelenül mellőzték az tanúbizonyítási indítványokat, hiszen a sérelmezett állítások valóságát csak a megjelölt tanúk tudják érdemben bizonyítani. Ezt a körülményt álláspontja szerint megfelelően valószínűsítették, tekintettel név3nak a videóban tett nyilatkozatára. Az alperes előadta azt is, hogy nem követelhető meg, hogy a tanú leendő tanúvallomásának tartalmát előlegezze meg. Az ügyben név3 és név5 érdemben tud nyilatkozni, csak a meghallgatásuk után lehet arról dönteni, hogy végül is a vallomásuk ténylegesen mire alkalmas, miközben bizonyosan szoros kapcsolatban állnak az egész ügygel és a tanúbizonyítás iránti indítvány előterjesztése mindenben megfelelt a Pp. szabályainak, ezért nincs érdemi mellőzési ok.

[42] Az alperes a perköltség tekintetében előadta, hogy az csak forintban ítéltető meg, már csak a végrehajthatóság okán is, illetve figyelemmel arra, hogy áfa csak forint összeg után számítható fel a hatályos jogszabályok szerint. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a 64 000 forintnak megfelelő euróban meghatározott óradíj eltúlzott mértékű, tekintettel a nagy számú azonos tartalmú keresetre. Lehetetlen, hogy a felperesek képviselője a több mint 20 perre több mint 600 munkaórát fordított volna. Előadta, hogy még a felperesek által felhívott kúriai ítélet sem zárja ki azt, hogy az ügyvédi megbízási szerződésben rögzített összeget ne lehetne mérsékelni.

[43] Az alperes külön hivatkozott arra, hogy a gyakorlatilag azonos tényállás mellett lefolytatott sajtó-helyreigazítási eljárásban, amelyben a hírportál2 Szerkesztősége volt az alperes, az eljáró Fővárosi Ítéltőábla 1.Pf.20.492/2024/6-II. számú végzésében az ott született elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az érdemi szaktól kezdődően új eljárásra és új határozat hozatalára utasította azzal, hogy a megismételt eljárásban hallgassa meg az alperes által ott is bejelentett tanúkat, név3t és név5t. A Fővárosi Ítéltőábla a végzésében kifejtette, hogy a tanúk meghallgatása nem mellőzhető, mert azok alapján

tárhatóak fel a vitatott közlések ténybeli alapjai. Úgy ítélte meg, hogy a tanúbizonyítási eljárás lefolytatása a másodfokú eljárásban nem észszerű. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla kiemelte azt is, hogy újonnan csatolt bizonyítékok nem vehetők figyelembe, mert azok az elsőfokú ítélet meghozatalát, a perfelvétel lezárását követően keletkeztek.

[44] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték és perköltséget igényeltek. Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság ítélete minden tekintetében jogszerű volt, szabályszerűen mellőzte a tanúbizonyítási indítványok teljesítését, illetve azt is előadták, hogy nem sért jogszabályt a perköltségigényük euróban történő felszámítása. Az alkalmazott óradíj pedig nem volt eltúlzott mértékű.

A Kúria döntése és jogi indokai

[45] A Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét nem találta alaposnak az alábbiak szerint.

[46] A felülvizsgálat a megelőző eljáráshoz kapcsolódó rendkívüli, korlátozottan igénybe vehető fellebbviteli perorvoslat, melynek kizárólag jogszabálysértésre hivatkozásra alapítottan van helye. Rendkívüli jogorvoslati jellegéből következően funkciója a kérelmet előterjesztett fél által állított jogsérelem elbírálása és megalapozottsága esetén annak orvoslása.

[47] A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát. A (2) bekezdés szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[48] A jelen esetben a Kúriának abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az alperes által felajánlott bizonyítás mellőzése megsértette-e a Pp. általános, illetve a sajtó-helyreigazításra vonatkozó speciális bizonyítási eljárási szabályait vagy sem, a perköltség megítélése megfelelt-e a hatályos jogszabályoknak.

[49] A Pp. 268. § (1) bekezdése a bizonyítás eszközeiről szólva azt tartalmazza, hogy a bizonyítási eszköznek alkalmasnak kell lennie arra, hogy igénybevétele a bíróság a perben jelentős tények megállapításához felhasználható, a mérlegelés során figyelembe vehető bizonyítékhoz juthasson. A (2) bekezdés szerint bizonyítási eszközként különösen tanú, szakértő, okirat, képfelvétel, hangfelvétel, kép- és hangfelvétel, valamint egyéb tárgyi bizonyítási eszköz vehető igénybe.

[50] A Pp. 276. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el. A (3) bekezdés értelmében a bíróság a fél által előterjesztett bizonyítási indítványhoz, a bizonyítás felvétele tárgyában hozott határozatához nincs kötve. A (4) bekezdés szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését, ha a bizonyítási indítványt a fél nem e törvényben foglaltaknak megfelelően terjeszti elő, kivéve, ha törvény eltérően rendelkezik [a] pont]. Az (5) bekezdés szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

[51] A sajtó-helyreigazítás speciális eljárásnak minősül, amely esetében a bizonyítás szabályai is eltérőek lehetnek az általános szabályoktól.

[52] A felperesek álláspontja szerint az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy az alperesek által előterjesztett bizonyítási indítvány hiányos volt, ezért megalapozottan mellőzték a tanúbizonyítás elrendelését. Az alperes álláspontja ezzel szemben az volt, hogy az általa meghallgatni kért tanúk érdemben hozzájárulhattak volna a tényállás tisztázásához, hiszen álláspontja szerint éppen a meghallgatni kért név³ volt a felperesek által többszörösen megfenyegetett fél, név⁵ pedig a kft. ügyvezetőjeként több esetben tanúja volt a felperesek fenyegető magatartásának.

[53] A másodfokú bíróság az indítványozott bizonyítás elrendelésének mellőzését éppen a sajtó-helyreigazítás speciális szabályaira figyelemmel tartotta megalapozottnak, hivatkozva arra is, hogy a sajtószerzőnek már a sajtóközlemény megjelentetésekor rendelkeznie kell az állítások igazolására alkalmas bizonyítékokkal, azaz azokat nem a peres eljárás kapcsán kell „beszereznie”. Kiemelte azt is, hogy a sajtószerző a mástól származó értesülés valóságtartalmát is maga köteles bizonyítani.

[54] A Pp. 275. § (1) bekezdése szerint a bizonyítási indítványában a fél köteles megjelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. A Pp. 284. § (1) bekezdése szerint tanúbizonyítási indítvány esetén be kell jelenteni a tanú nevét és idézhető címét. Ha a bizonyítási indítvány ezen feltételeknek nem felel meg, a már idézett Pp. 276. § (4) bekezdés a) pontja alapján a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését.

[55] A Kúria szerint a jelen esetben az összes körülmény mérlegelésével megállapítható volt az, hogy a tanúbizonyításra vonatkozó általános és speciális szabályokat a másodfokú bíróság nem sértette meg, amikor megalapozottnak találta az indítványozott tanúbizonyítás mellőzését. Az alperes ugyanis a tanúbizonyítás iránti indítványában nem jelölte meg, hogy a tanúk pontosan milyen körülményekről tudnak beszámolni. Nem jelölte meg tehát azt, hogy a tanúk mikor bekövetkezett, és milyen tartalmú fenyegetések igazolását tudják alátámasztani. Valóban nem az az elvárás az indítvánnyal szemben, hogy az indítványozó fél pontosan jelölje meg a tanúk lehetséges előadásának pontos tartalmát (amint arra az alperes hivatkozott), azonban nem elegendő a tanú tudomására vonatkozó általános, minden konkrétumot nélkülöző utalás, hiszen kizárja a felperesek oldalán a tárgyalásra való felkészülés érdemi lehetőségét – ha nem lehet arról információt kapni, hogy milyen keretek között történik, mire vonatkozik a tanúk nyilatkozata. Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság azt, hogy helytelen az alperes azon álláspontja, hogy pusztán a tanúbizonyítás bejelentése, és annak a bizonyítási érdekekkel való összekötése a bizonyítandó tények körülményeinek meghatározása nélkül nem lehetséges, mert nem a félnek, hanem a tanúknak kell beszámolni a releváns tényekről. Megalapozottan utalt arra a másodfokú bíróság, hogy a fél állítási kötelezettségét nem pótolhatja a tanú esetleges, nem kellően körülhatárolt tényekről való jövőbeli nyilatkozatára való utalás. A jelen esetben az alperes tanúbizonyítási indítványa ezen nem lépett túl, konkrétumokat nem tartalmazott, vagyis a tanúbizonyítás alkalmasságának és eredményességének a törvény által megkövetelt valószínűsítése ténylegesen elmaradt. Mindezekre figyelemmel a Kúria szerint megállapítható volt, hogy az eljáró bíróságok megalapozottan döntöttek az alperes tanúbizonyítási indítványának mellőzéséről.

[56] Az alperes felülvizsgálati kérelméhez csatolta a Fővárosi Ítélet tábla 2024. november 28-án kelt 1.Pf.20.492/2024/6-II. számú végzését, amelyben azonos tartalmú cikk kapcsán, azonos tanúbizonyítási indítvány esetében a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az érdemi szaktól kezdődő új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Hivatkozott arra, hogy ezen végzés [113] bekezdése oly módon összegezte, hogy az ítélet tábla szerint az alperes által az elsőfokú eljárásban indítványozott tanúk (név³ és név⁵) meghallgatása nem mellőzhető, mert azok alapján tárhatóak fel a perben kifogásolt első három közlés ténybeli alapjai, illetve a két utolsó közlés valós volta vagy

valótlanúsága. A Fővárosi Ítéltábla kifejtette azt is, hogy az elsőfokú bíróság a másik perben akkor járt volna el helyesen, ha a tanúkat meghallgatja, valamennyi kijelentés ténybeli alapjainak tekintetében.

[57] A Kúria álláspontja ezen végzés ismeretében sem változott. A Fővárosi Ítéltábla döntése a Kúriára nézve a bizonyítási indítványok teljesítésének mérlegelése szempontjából nem kötelező. A Kúria a jelen ügyben is fenntartja a korábban azonos tárgyú ügyekben a tanúk meghallgatásának mellőzése jogszerűsége szempontjából kifejtett, a jelen ítéletben is részletezett álláspontját (Pfv.IV.21.314/2024/., Pfv.IV.20.080/2023/8., Pfv.IV.21.155/2025/8.).

[58] Az alperes megalapozatlanul sérelmezte a másodfokú bíróság jogerős ítéletében megállapított perköltség mértékét is.

[59] A Pp. 80. §-a alapján a perköltség a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesést is. Az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján a perben a fél felszámítással [Pp. 81. § (1) bekezdés] kérheti a bíróságtól, hogy a perköltség egyik elemeként az ügyvédi munkadíjat olyan összegben határozza meg, amely megegyezik a fél és az ügyvéd közötti megbízási díjjal, amelynek okirati bizonyítéka a megbízási szerződés. A perköltség összegét a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a bíróság határozza meg, az IM rendeletben meghatározott indokolási kötelezettség mellett [IM rendelet 2. § (2) bekezdés] a bíróság jogosult annak mérséklésére is, amit a másodfokú bíróság megtett és megfelelően megindokolt.

[60] Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet megfelelt a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályoknak, ezért a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályban fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[61] A sajtó-helyreigazítási perben is érvényesül az az általános szabály, hogy tanúbizonyítás indítványozása esetén konkrétan meg kell jelölni a bizonyítani kívánt tényt és a bizonyítási eszközt. Kellő konkrétság hiányában előterjesztett bizonyítási indítványt mellőzni kell. Nem a tanúk vallomásának vélhető tartalmát szükséges előzetesen ismertetni, de azt meg kell jelölni, hogy konkrétan milyen tényre, körülményre, eseményre tud a tanú nyilatkozni, ezáltal biztosítva az ellenérdekű fél számára is a felkészülés lehetőségét.

Záró rész

[62] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperes kiadóját kötelezte a felpereseknek az ügyvédi munkadíjban jelentkező felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére forint összegben. A munkamennyiség nagyságát a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte és azt 2 órában állapította meg, így az összeget 2 x 81 280 forintban, azaz 162 560 forintban állapította meg. A mérséklés oka a számos perben előterjesztett azonos tartalmú felülvizsgálati ellenkérelem volt, ezért a Kúria ezt a munkamennyiséget találta arányban állónak a felperesi képviselő által elvégzett ügyvédi munkával. A Kúria Pfv.I.20.070/2024/3. számú precedens határozatában foglalt jogértelmezés

szerint: idegen pénznemben felszámított perköltség megfizetésére az ellenérdekű fél nem kötelezhető, ezért a Kúria a felperest megillető felülvizsgálati eljárás költségét – az igényétől eltérően – forint összegben határozta meg.

[63] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket is a pervesztes alperes kiadója köteles megfizetni. A fizetendő illeték nagyságát az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Tájékoztatja a Kúria az alperes kiadóját, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[64] Miután a felperesek a tárgyalás tartása iránti kérelmüket visszavonták, a Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. április 9.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró